

Sygn. akt VII U 1461/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 czerwca 2018 r. w Warszawie

sprawy P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

z udziałem K. M. płatnika składek prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W.

na skutek odwołania P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 25 sierpnia 2017 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

P. K. złożył w dniu 21 września 2017 r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 25 sierpnia 2017 r.

nr (...) w przedmiocie stwierdzenia podlegania przez ubezpieczonego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o pracę. Odwołujący zaskarżył przedmiotową decyzję i wnosil o jej uchylenie. W uzasadnieniu odwołujący podkreślił,

że w dniu 10 marca 2017 r. został zatrudniony u K. M. i pracował do 11 kwietnia 2017 r., a za ten okres pracy została odprowadzona składka na ubezpieczenie społeczne.

Z uwagi na pogarszający się stan zdrowia z dniem 12 kwietnia 2017 r. odwołujący udał się

na zwolnienie lekarskie, stwierdzono u niego chorobę nowotworową. Wobec stwierdzenia

u niego choroby był operowany 28 maja 2017 r. W związku z powyższym odwołujący wyraził zdziwienie, że organ rentowy nie odniósł się w sposób profesjonalny do jego choroby. Nadmienil również, że ZUS jest zobowiązany do wypłacenia świadczeń zdrowotnych

dla osoby, która przepracowała minimum 30 dni i która z tytułu miała odprowadzane składki ubezpieczeniowe.

Odwołujący dodatkowo podnosił, że 9 września 2018 r. stawil się na wezwanie lekarza orzecznika, który stwierdził jego niezdolność do pracy (odwołanie

k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 października 2017 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania P. K. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, iż P. K. miesiąc od zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych (10.03.2017) stał się niezdolny do pracy (11.04.2017). Organ rentowy wskazał, iż w toku postępowania wyjaśniającego nie wskazano żadnych wiarygodnych dowodów w tym świadków, mogących potwierdzić wykonywanie pracy na rzecz płatnika. Zdaniem organu rentowego kopie dokumentacji kadrowej, podatkowej i ubezpieczeniowej są jedynie środkiem stworzonym do uwiarygodnienia działania stron i nie stanowią rzeczywistych dowodów na świadczenie pracy przez odwołującego się. W historii swojego zatrudnienia P. K. nie osiągał wynagrodzeń na podobnym poziomie, jak to miało miejsce u K. M. (3690,00 zł brutto) Wobec powyższego, organ rentowy uznał, iż przedstawione okoliczności dały podstawę do stwierdzenia, iż sporna umowa o pracę jako zawarta dla pozorów w rozumieniu art. 83 k.c. i jedynie w celu uzyskania świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest nieważna (odpowiedź na odwołanie k. 13-15 a.s.).

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2017 r. zainteresowany płatnik składek K. M. został zawiadomiony o toczącym się postępowaniu i możliwości przystąpienia w charakterze zainteresowanego (k. 24 a.s.). Zainteresowany nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zainteresowany K. M. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). Firma ta została założona dnia 1 grudnia 2014 r. Siedziba firmy znajduje się w W. przy ul. (...) (wypis z (...) k. 36 a.s.).

Odwołujący P. K. jest z zawodu kierowcą, posiada prawo jazdy kategorii A1, B, C oraz C+E, posiada również wykształcenie wyższe licencjackie. Przed zatrudnieniem u zainteresowany odwołujący pracował na umowę o pracę w okresie od czerwca do sierpnia 2015 r., a ponadto od grudnia do 14 kwietnia 2017 r. był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu pracy na umowę zlecenie (zeznania odwołującego k. 46-47 a.s.; zaświadczenia lekarskie, świadectwo kwalifikacji zawodowej z 22.03.2014 r. – nieoznaczone karty a.r., informacje o zatrudnieniu – akta rentowe, okoliczność bezsporna).

We wrześniu 2015 roku odwołujący zgłosił się do specjalisty w związku z dolegliwościami stawu ramiennego. W trakcie badania zleconego wówczas badania USG nie stwierdzono cech uszkodzenia ani widocznych zmian a jedynie niewielkie zmiany zwyrodnieniowe. Podczas kolejnych udokumentowanych konsultacji odwołującego, które miały miejsce 20 lutego 2017 r. rozpoznano u niego guza przyśrodkowego kąta łopatki. Podczas wizyty w Poradni Ambulatoryjnej w dniu 23 stycznia 2017 r. rozpoznano u odwołującego wyrostek chrząstki łopatki prawej, zalecono konsultacje celem rozważenia leczenia operacyjnego. Ponadto na przełomie lutego 2017 roku odwołujący zgłaszał się na wizyty w Poradni Ambulatoryjnej M. Szpitala (...) oraz w placówce prywatnej (...) Sp. z o.o. w W.. W trakcie wizyty w Poradni w dniu 28 lutego 2017 r. odwołujący zgłosił się celem uzyskania zaświadczenia przed planowanym zabiegiem operacyjnym – w karcie konsultacji wskazano, że zgodnie ze wskazaniami ortopedy prosi o zaświadczenie o łagodnym charakterze zmiany. W ocenie lekarza badającego brak podstaw do stwierdzenia złośliwego charakteru zmiany. Zalecono rozważenie biopsji przed leczeniem operacyjnym (dokumentacja medyczna odwołującego: koperta k. 12 a.s., także k. 66-69 a.s., k. 74 a.s., k. 77-79 a.s.).

W dniu 10 marca 2017 r. P. K. podpisał z K. M. umowę o pracę na czas określony od 10 marca 2017 r. do 24 marca 2017 r. Odwołujący miał zostać zatrudniony na stanowisku technik/installator audio-video w pełnym wymiarze czasu pracy oraz za wynagrodzeniem miesięcznym 3.690,00 zł brutto. Następnie w dniu 24 marca 2017 r. odwołujący podpisał z K. M. kolejną umowę o pracę na tym samym stanowisku

z takim samym wynagrodzeniem jednakże tym razem była to umowa na czas nieokreślony (umowy o pracę- k. 9-10 a.s.).

P. K. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych od dnia podpisania pierwszej z wymienionych wyżej umów, tj. od 10 marca 2017 r. (akta rentowe – okoliczność bezsporna).

Od dnia 11 kwietnia 2017 r P. K. stał się niezdolny do pracy. Następnie w dniu 14 maja 2017 r. odwołujący wystąpił o zasiłek chorobowy (akta rentowe – okoliczność bezsporna).

W okresie od 18 do 22 maja 2017 r. odwołujący przebywał z planową hospitalizacją w M. Szpitalu (...) w W.. W trakcie hospitalizacji, w ramach leczenia, dnia 19 maja 2017 r. dokonano resekcji guza przyśrodkowego kąta łopatki prawej. Po zabiegu i zdjęciu szwów odwołujący skierowany został 2 czerwca 2017 r. na fizjoterapię Następnie w dniu 5 czerwca 2017 r. uzyskano wyniki badania histopatologicznego odwołującego na podstawie materiału uzyskanego w marcu 2016 roku na podstawie którego stwierdzono u niego exostosis osteocartilaginea (nowotwór kości) (dokumentacja medyczna odwołującego – koperta k. 12 a.s., zeznania odwołującego k. 46-47 a.s.).

Pismami z dnia 27 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. zawiadomił P. K. i K. M. o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w sprawie ustalenia prawidłowości zgłoszenia odwołującego

do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i podstaw wymiaru składek z tytułu zatrudnienia u zainteresowanego. W odpowiedzi na zobowiązania organu rentowego

do udzielenia informacji zainteresowany przedłożył dokumentację kadrowo-płatniczą oraz listy płac za miesiące od marca do maja 2017 r. z zadeklarowanym wymiarem składek

na ubezpieczenie społeczne. Po przeprowadzeniu postępowania organ rentowy wydał w dniu 25 sierpnia 2017 r. decyzję nr (...) na podstawie której stwierdził, że odwołujący, jako pracownik u zainteresowanego, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 10 marca 2017 r. (zawiadomienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, dokumentacja kadrowo-finansowa przedłożona przez zainteresowanego, decyzja ZUS z 25.08.2017 r. – nieoznaczone karty a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów i zeznań odwołującego. Załączone do akt sprawy dokumenty obejmowały akta organu rentowego, akta osobowe odwołującego oraz jego dokumentację medyczną, a także pozostałe dokumenty przedłożone w toku postępowania przez odwołującego. Dowody z dokumentów nie budziły wątpliwości Sądu i nie były kwestionowane, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Z kolei zeznaniom odwołującego Sąd dał wiarę jedynie w ograniczonym zakresie. Zeznania P. K., w zakresie

w jakim wskazywał, że wykonywała pracę na rzecz zainteresowanego, nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, a dodatkowo charakteryzowały się brakiem dokładności. Jednocześnie Sąd uznał zeznania odwołującego za wiarygodne

w zakresie, w jakim przedstawiał swój stan zdrowia gdyż zostało to potwierdzone w dowodach z dokumentów.

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy zawiadomił zainteresowanego płatnika składek K. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. o postępowaniu toczącym się z odwołania P. K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. oraz o możliwości w terminie 14 dni od doręczenia zawiadomienia przystąpienia do sprawy (k. 24 postanowienie). Zainteresowany K. M. nie przystąpił do sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. K., jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół kwestii podlegania przez odwołującego ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umów o pracę u zainteresowanego K. M. w okresie od 10 marca 2017 r. oraz od 24 marca 2017 r. Na mocy skarżonej decyzji, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w przedmiocie prawidłowości zgłoszenia P. K. do ubezpieczeń społecznych przez ww. płatnika składek, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął stanowisko, zgodnie z którym odwołujący mimo zawarcia umowy o pracę faktycznie nie świadczył pracy na rzecz wskazanego powyżej podmiotu. Stanowisko to zostało zakwestionowane przez odwołującego, który wskazał, że wykonywała pracę zgodnie z zawartą z zainteresowanym umową o pracę. W związku z powyższym przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie, czy zawarte między stronami umowy o pracę z dnia 10 marca 2017 r. i 24 marca 2017 r. były ważne i skuteczne, czy też, zgodnie z twierdzeniem organu rentowego wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, zostały zawarte jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych i w konsekwencji nie wywołały i nie wywołują skutków w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Przystępując zatem do oceny prawnej przedmiotu sporu, w pierwszej kolejności wskazać należy, że dokonywana przez organ rentowy kontrola zgłoszeń do ubezpieczenia oraz prawidłowości i rzetelności obliczenia składki oznacza przyznanie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych kompetencji do badania samego tytułu ubezpieczenia wynikającego z zawarcia umowy o pracę, a zatem badania również ważności takiej umowy (por. postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 stycznia 2013 r.,

III AUa 1039/12 oraz z dnia 25 września 2012 r., III AUa 398/12). Jednym z przejawów realizowania się stosunku pracy na tle interesu publicznego jest obowiązkowe uczestnictwo pracownika w systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r.

poz. 1778) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają,

z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. W myśl art. 13 pkt 1 ustawy następuje to od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania. O tym jednak, czy dany stosunek prawny łączący dwa podmioty może być uznany za stosunek pracy, rozstrzygają przepisy prawa pracy.

Stosownie do treści definicji zawartej w art. 2 k.p. pracownikiem jest osoba zatrudniona między innymi na podstawie umowy o pracę. Użyty w powyższym przepisie zwrot „zatrudniona” oznacza istnienie między pracownikiem a pracodawcą szczególnej więzi prawnej o charakterze zobowiązaniowym, tj. stosunku pracy. Istotą tegoż stosunku jest – w świetle art. 22 § 1 k.p. – uzewnętrznienie woli umawiających się stron, z których jedna deklaruje chęć wykonywania pracy określonego rodzaju w warunkach podporządkowania pracodawcy, natomiast druga – stworzenia stanowiska pracy i zapewnienia świadczenia pracy za wynagrodzeniem. Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się

do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art. 22 § 1 k.p.).

W ujęciu art. 22 § 1 k.p. stosunek pracy

to relacja prawna łącząca pracodawcę i pracownika, na której treść składają się wzajemne prawa i obowiązki. Zgodnie z treścią powołanego przepisu zasadniczym elementem konstrukcyjnym stosunku pracy jest zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy

pod kierownictwem pracodawcy w czasie i miejscu przez niego wyznaczonym

za wynagrodzeniem. Swoistość stosunku pracy wyraża się w jego cechach, które odróżniają go od stosunków cywilnoprawnych, a także zwyczajowej, okazjonalnej pomocy członków najbliższej rodziny świadczonej na rzecz określonego przedsiębiorcy, w ramach których świadczona jest praca. Do tych właściwości stosunku pracy należą: dobrowolność zobowiązania, zarobkowy charakter stosunku pracy, osobisty charakter świadczenia pracy oraz

podporządkowanie pracownika co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy, wyrażające się również w możliwości wydawania pracownikowi poleceń dotyczących pracy.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozor. Pozorność umowy wyraża się w braku zamiaru wywołania skutków prawnych przy jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Istotne znaczenie ma tu niezgodność między pierwotnym aktem woli, a jego uzewnętrznieniem. Wskazać należy, że o pozorności danej umowy decydują okoliczności wskazane w art. 83 § 1 k.c., które występować muszą w czasie składania przez strony oświadczeń woli. W doktrynie wyróżnia się dwie formy pozorności: pozorność czystą, zwaną też bezwzględną lub absolutną, kiedy to strony, dokonując czynności prawnej, nie mają zamiaru wywołania żadnych skutków prawnych oraz pozorność kwalifikowaną, zwaną względną lub relatywną, kiedy strony zawierają czynność prawną pozorną (zob. wyrok Sąd Najwyższego z dnia 26 lipca 2012r., I UK 27/12, z dnia 12 lipca 2002r., V CKN 1547/00).

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, formułowany w oparciu o treść cytowanego art. 83 k.c., zgodnie z którym zamiar nawiązania stosunku ubezpieczenia społecznego, bez rzeczywistego wykonywania umowy o pracę, świadczy o fikcyjności zgłoszenia do pracowniczego ubezpieczenia społecznego. W sytuacji, w której stronom umowy o pracę przyświeca jedynie intencja włączenia do ubezpieczenia społecznego (i uzyskanie świadczeń płynących z tego ubezpieczenia) pod pozorem zatrudnienia, bez jego rzeczywistego wykonywania (art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), zawarcie umowy o pracę nie może rodzić skutków prawnych i stanowić podstawy do uznania, że osoba, która zawarła taką umowę podlega ubezpieczeniu społecznemu pracowników (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z 11 lutego 2014 r., III AUa 929/13). Jednocześnie a contrario do powyższego przyjmuje się, że nie można stwierdzić pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, w sytuacji, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca pracę tę przyjmował (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 12 maja 2011r., II UK 20/11; z 19 października 2007 r., II UK 56/07; z 5 października 2005 r., I UK 32/05).

Ponadto zaznaczenia wymaga, że niniejszej sprawie to po stronie odwołującego leżał obowiązek udowodnienia okoliczności podnoszonych w odwołaniu. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przenosząc tę regułę na grunt niniejszej sprawy należy przyjąć, że jeśli strona odwołująca się od decyzji organu rentowego, w której organ na podstawie przeprowadzonego postępowania kontrolnego dokonał ustaleń niekorzystnych dla odwołującego, zaprzecza twierdzeniom wyrażonym przez ten organ w skarżonej decyzji, to powinna w postępowaniu przed sądem odwoławczym nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób ustaleń dotyczących podleganiu ubezpieczeniom społecznym, lecz także wskazać okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których byłoby możliwe wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych ze stanowiskiem strony odwołującej.

Kierując się powyższym Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty i zeznania stron i na tej podstawie stwierdził, że wyrażone w skarżonej decyzji stanowisko organu rentowego co do niepodlegania przez odwołującego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym było zasadne. Zdaniem Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do uznania, aby odwołujący faktycznie wykonywał pracę na rzecz zainteresowanego w sposób określony w art. 22 k.p.

Odwołujący nie wykazał, aby faktycznie wykonywał pracę, gdyż okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym. Zeznania odwołującego się nie zostały poparte żadnymi zeznaniami świadków ani treścią dokumentów. Twierdzeń odwołującego nie potwierdził również zainteresowany, który mimo wezwania na rozprawę celem przesłuchania ostatecznie nie stawił się. Sąd miał przy tym na względzie stosunkowo szeroki zakres obowiązków, jakie odwołujący miał wykonywać, opisany przez zainteresowanego w piśmie złożonym w toku postępowania wyjaśniającego przed ZUS, przy czym sam odwołujący na wykonywanie jakiegokolwiek z wymienionych czynności nie wskazywał w swoich zeznaniach. Same zeznania odwołującego były również wewnętrznie niespójne w tym zakresie; z jednej strony odwołujący wskazał, że miał zajmować się organizowaniem eventów i

przedstawił specyfikę czynności, jakie miał wykonywać, następnie jednak zaznaczył, że nie eventów nie organizował, zaś jego praca miała polegać

na przeniesieniu magazynu. W tym natomiast zakresie zeznania odwołującego były dla Sądu zbyt ogólne, a przez to nieprzekonywujące. Trudno bowiem uznać, że osoba która wykonywała danego rodzaju pracę nie była w stanie dokładnie opisać, na czym miała polegać. Odwołujący stwierdził, że w miejscu wykonywania pracy widział jakieś osoby, jednak nie był w stanie wskazać czy byli to pracownicy zainteresowanego ani też nawet czy zainteresowany zatrudnia innych pracowników. Odwołujący niedostatecznie przedstawił czynności, jakimi się zajmował i nie odniósł się do charakteru wykonujących obowiązków.

W kontekście powyższego zastrzeżenia Sądu budziła również ustalona przez strony wysokość wynagrodzenia. Z perspektywy zakresu czynności, na jakie odwołujący wskazywał, a które sprowadzały się w istocie do pracy fizycznej polegającej na przenoszeniu magazynu kwota 3.680 zł brutto może wydawać się zawyżona. Ponadto choć co prawda odwołujący wskazywał, że miał otrzymywać wynagrodzenie do ręki, to jednak i w tym zakresie brak dowodów na to, czy wynagrodzenie zostało faktycznie wypłacone.

Zdaniem Sądu również sposób rekrutacji odwołującego może budzić pewne wątpliwości. Zgodnie z twierdzeniami odwołującego do nawiązania kontaktu z K. M. miało dojść w taksówce, podczas przewożenia zainteresowanego przez odwołującego, zaś podjęcie decyzji o współpracy stron miało być efektem prowadzonej w trakcie przejazdu rozmowy, między innymi na temat mechaniki samochodowej. Taka wersja zdarzeń nie była dla Sądu przekonująca, nie sposób bowiem przyjąć, iż możliwe i celowe jest stwierdzenie posiadania umiejętności manualnych – których posiadania odwołujący w toku postępowania również nie wykazał – podczas samej rozmowy w trakcie jazdy taksówką, tym bardziej,

że odwołujący zgodnie z twierdzeniami stron miał wykonywać pracę technika/installatora audio-video. Nawet gdyby założyć, że przedstawione wyżej okoliczności, w jakich miał dojść do rozmowy między odwołującym a zainteresowanym faktycznie miały miejsce, to dotyczyły one w istocie innej sfery kompetencji, jakie odwołujący miał posiadać i które różniły się

od charakteru czynności, jakie miałby wykonywać w oparciu o zawartą umowę o pracę.

Samo posiadanie przez odwołującego umiejętności w tym zakresie nie zostało zresztą w toku postępowania wykazane, zaś z zebranych w sprawie dowodów wynika, że odwołujący posiada kwalifikacje do pełnienia zawodu kierowcy. Jednocześnie, zdaniem Sądu, charakter pracy odwołującego, w zakresie prezentowanym przez strony, daje podstawy do uznania,

że wykonywane przez odwołującego czynności mogły stworzyć materialne dowody w postaci dokumentów, które mogły zostać przedłożone w toku postępowania na potwierdzenie faktycznego świadczenia pracy. Tym samym, zdaniem Sądu nie stało na przeszkodzie, aby strony przedłożyły takie dokumenty czego jednak nie uczyniły.

W ocenie Sądu istotne były również okoliczności stanu zdrowia, jakie towarzyszyły odwołującemu jeszcze przed podpisaniem spornych umów o pracę. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że defekt łopatki znany był odwołującemu od dawna, jednak stopień zaawansowania schorzenia zmieniał się w czasie. Podjęte przez odwołującego

w początkowej fazie choroby leczenie farmakologiczne nie przyniosło ostatecznie pozytywnych skutków i zakończyło się uznaniem odwołującego za osobę niezdolną do pracy. Sąd miał przy tym na uwadze, że na badaniach w dniu 28 lutego 2017 r., a więc przed podpisaniem spornej umowy o pracę, odwołujący wiedział, że ma guza łopatki i podjął w tym kierunku czynności mające zmierzać do jego leczenia, czego efektem była planowana hospitalizacja na przełomie 18 i 22 maja 2017 r. O chorobie nowotworowej odwołujący dowiedział się jednak dopiero na początku czerwca 2017 roku, po otrzymaniu wyników badania histopatologicznego, a więc niespełna dwa miesiące po udaniu się na zwolnienie lekarskie. Wystąpienie niezdolności do pracy nie miało więc charakteru nagłego,

gdyż odwołujący wiedział o problemach zdrowotnych w związku z rozpoznaniem u niego guza, zaś o chorobie nowotworowej dowiedział się kilka miesięcy po otrzymaniu zwolnienia lekarskiego. Ponownie Sąd zwrócił również uwagę na zakres czynności, jakie – zgodnie z treścią złożonych przez niego zeznań – odwołujący miał wykonywać, a które dotyczyły przeniesienia magazynu i stanowiły prace fizyczne. To z kolei budzi wątpliwości co do tego czy

odwołujący był w stanie wykonywać wskazywane przez siebie czynności, które miały polegać przede wszystkim na pracy fizycznej, co wymaga przecież możliwie pełnej sprawności ruchowej.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i uznał sporną umowę o pracę za umowę pozorną. W ocenie Sądu całokształt okoliczności sprawy daje podstawy do przyjęcia, że sporna umowa o pracę nie została zawarta w celu odpłatnego świadczenia pracy przez odwołującego na rzecz zainteresowanego, lecz z zamiarem zagwarantowania mu tytułu do świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie miał podstaw do stwierdzenia, że – mimo podpisania umowy o pracę – faktycznie doszło do nawiązania stosunku pracy, że odwołujący pracę wykonywał zgodnie z powierzonym mu stanowiskiem, zakresem obowiązków oraz na warunkach określonych w umowie o pracę z 10 marca 2017 r. oraz

24 marca 2017 r. faktycznie było realizowane. Odwołujący nie wykazał, aby taka praca rzeczywiście miała miejsce, nie zaprezentował również żadnych jej rezultatów. Sąd miał również na względzie uzasadnione wątpliwości co do stanu zdrowia odwołującego

w spornym okresie zatrudnienia, a także niewyjaśnione okoliczności związane z rzekomym podjęciem współpracy przez strony spornej umowy o pracę czy też motywy, jakimi zainteresowany miał kierować się przy zatrudnieniu odwołującego.

Z tych też względów Sąd Okręgowy uznał skarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za prawidłową, zaś odwołanie P. K., jako niezasadne, podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć odwołującemu się P. K. z pouczeniem o przysługujących środkach zaskarżenia.